

RĪGAS MĀKSLAS UN ARHITEKTŪRAS PIEMINEKĻI

LATVIJAS ZINĀTNU
AKADĒMIJAS ĒKA

Izdevumu atbalsta:
 Valsts kultūrkapitāla fonds, Latvijas Mākslas akadēmijas Mākslas vēstures institūts,
 Mākslas vēstures pētījumu atbalsta fonds, Latvijas Zinātnu akadēmija, Latvijas
 Arhitektūras muzejs, Valsts Kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas
 Pieminekļu dokumentācijas centrs

Teksta autore: Maija Rudovska
 Foto: Elita Grosmane, Jānis Bencis
 Zinātniskā redaktore: Elita Grosmane
 Literārā redaktore: Māra Nikitina
 Mākslinieks maketētājs: Ivo Simsons

Latvijas Zinātnu
 akadēmijas ēka
 Foto: Elita Grosmane,
 2009

Latvijas Zinātnu akadēmijas ēka

Rīga līdz mūsdienām saglabājušies vairāki spilgti padomju laika arhitektūras paraugti: VEF kultūras pils, Spilves lidosta, viesnīca *Rīga* un citi. Taču viena no pamanāmākajām un raksturīgākajām tālaika celtnēm ir Latvijas Zinātnu akadēmijas ēka, kas atrodas pilsētas centrā – netālu no Centrālās stacijas, Maskavas priekšpilsētā (adrese: Akadēmijas laukums 1). Šodien tā ir ne tikai būtisks elements Rīgas panorāmā, bet arī nozīmīga vēstures liecība. Ēka atgādina par Latvijas valsts ilgo atrašanos Padomju Savienības pakļautībā un tajā pašā laikā – lai cik dramatiska bija vēsture – vērtējama kā nozīmīgs arhitektūras un mākslas piemineklis.

Fasādes fragments. Foto: Elita Grosmane, 2009

Kolhoznieku nams – ēka darbaļaudīm

Lēmumu par *Kolhoznieku nama* celtniecību Rīgā pieņēma 1951. gada 17. februārī Latvijas Komunistiskās partijas Centrālkomiteja (turpmāk LKP CK) un Ministru Padome (turpmāk MP). Tolaik pilsētas galvenais arhitekts Nikolajs Rendels kā vienu no pilsētas ģenerālplānā iekļautajiem projektiem minējis *Kolhoznieku namu*, kas būs galvenā dominante topošajā Pērnavas ielas loka paplašināšanā. “Šis nams ietilps Rīgas silueta otrā plānā, kura uzdevums, paceļoties pāri Daugavmalas ēku torņiem, paust jaunās Rīgas varenību, tās nemitigo plauksmi,” viņš pauda intervijā 1951. gadā laikrakstā *Literatūra un Māksla*. 20. gs. 50. gadu sākumā Rīgā vēl nebija augstceltņu dominantes, izņemot Vecrīgas torņu siluetus, un *Kolhoznieku nams* tapa kā pirmā augstceltne Rīgas panorāmā. Bija iecere Pērnavas ielas lokā izvietot vēl vairākas citas augstceltnes, kas “Rīgas tradicionālajā siluetā, kurā dominē Vecrīgas torņi, ievilks jaunus, padomju pilsētas vaibstus, arhitektoniski veselā, mākslinieciski interesantā kompleksā sasaistot veco un jauno Rīgu,” intervijā turpināja Nikolajs Rendels, pavēstot, ka *Kolhoznieku nams* iecerēts kā teritorijas kompleksa daļa ar zālumiem, apstādījumiem, strūklakām utt. “Pamatīgi pārbūvei pakļaus visu apkārtni. *Kolhoznieku nama* celtniecība un apkārtnes rekonstrukcija īstienībā būs sākums un izejas punkts visa Maskavas rajona rekonstrukcijai, ko no

Galvenā ieeja
Foto: Elita Grosmane, 2009

Dekoratīva keramikas plāksne ēkas fasādē
Foto: Elita Grosmane, 2009

panikušas strādnieku nomales pārvērtīs par labi iekārtotu, apstādījumiem bagātu Rīgas sastāvdaļu,” paskaidroja Rīgas galvenais arhitekts.

Padomju valdība pasniedza namu kā dāvinājumu visām Baltijas valstīm. Tomēr doma par ēkas nepieciešamību tapa ne tikai ideoloģiska uzstādījuma dēļ, bet arī kā loģisks apsvērums naudas izlietošanai. Lidzeklī tika iegūti 20. gs. 50. gadu sākumā, lauksaimniecības kolektivizācijas ietvaros Latvijas Padomju Sociālistiskajā Republikā (turpmāk LPSR) likvidējot lauksaimniecības un piensaimniecības kooperatīvu savienību ar visu tās tīklu, sagādes bāzēm un ražošanas uzņēmumiem. Tādējādi, kā rakstā *Latvijas Zinātnu akadēmijas augstceltnes 50 gadi*, kas publicēts *Latvijas Zinātnu Akadēmijas Vēstis*,

Projekta skice. Autori: Boriss Nesterjuks, Osvalds Tilmanis. 20. gs. 50. gadu pirmā puse

Foto: Latvijas Arhitektūras muzejs

apgalvo akadēmiķis Jānis Stradiņš, “tā uzskatāma nevis par Maskavas, bet par Latvijas zemnieku negribētu dāvinājumu Zinātnu akadēmijai”. Lielāko atsaucību guva ideja par lauksaimniecības zinātnes centru Rīgā, kura arhitektūrai jāatspoguļo sociālisma iekārtas varenība. Līdz ar to augstceltnieku ieguva nosaukumu – *Kolhoznieku nams*. Sākotnējā funkcija – sabiedriska ēka, kur kolhoznieki varēs atpūsties un izglītoties, – tā arī nekad netika realizēta.

Par celtniecības vietu LPSR MP noteica tirdzniecības kvartālu, ko aptvēra Gogoļa, Turgeņeva, Elias un Puškina iela. Šajā teritorijā toreiz pa perimetru atradās divstāvu koka klasicisma stila ēka – t. s. krievu tirgotāju sēta (*гостинный двор*). To uzcēla pēc Rīgas priekšpilsētas nodedzināšanas 1812. gadā, gaidot franču karaspēka ienākšanu no Krievijas. Ēka bija viena no raksturīgākajām krievu klasicisma stila celtnēm, kas jau 20. gs. 50. gados bijusi iekļauta valsts aizsargājamo kultūras pieminekļu sarakstā. Iespējams, ka šī teritorija piederējusi pazīstamās tēlnieces Veras Muhinas dzimtai, bet šim faktam trūkst nepieciešamo pierādījumu.

Tikai 1958. gadā par nama jauno saimnieku kļuva LPSR Zinātnu akadēmija, kas pabeidza ēkas celtniecību par saviem līdzekļiem un tur uzturas – jau kā neatkarīgas Latvijas institūcija – vēl mūsdienās. Viens no projekta līdzautoriem arhitekts Vaidelotis Apsītis vēlāk atzina, ka zinātnes iestādei šīs telpas ir visai nepiemērotas, jo tehnoloģiskie

Projekta skices

Autors: Osvalds Tilmanis

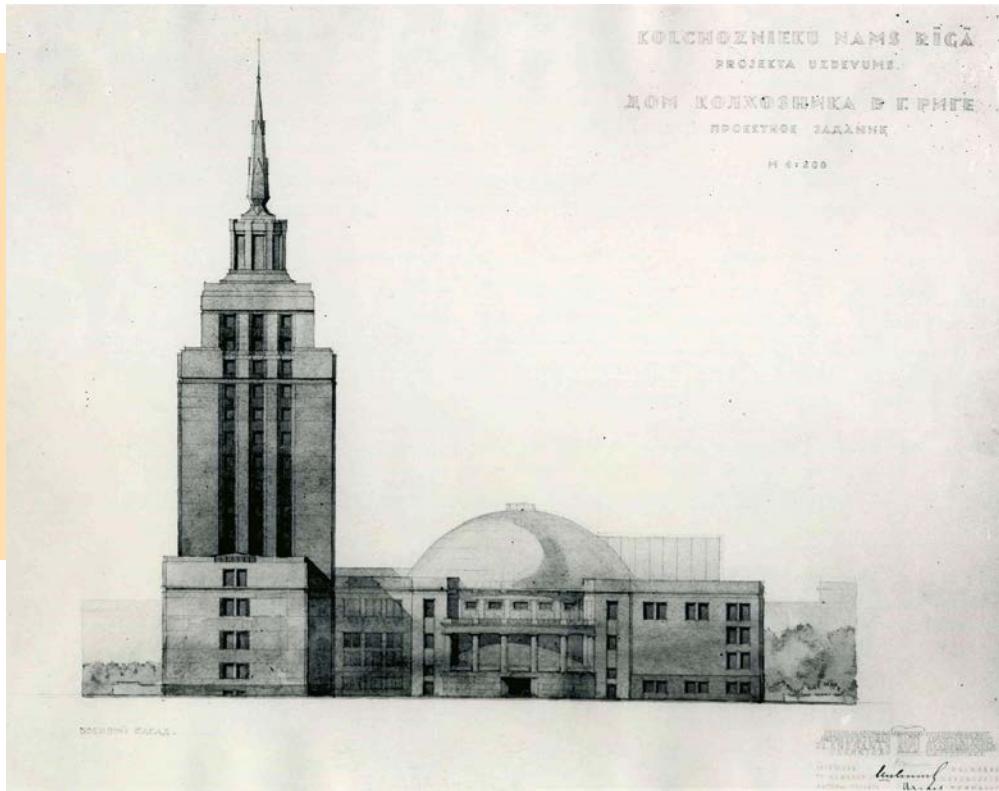
20. gs. 50. gadu pirmā puse

Foto: Latvijas Arhitektūras muzejs

pārkārtojumi nespēj nodrošināt optimālus darba apstākļus ne institūtiem, ne akadēmijas vadibai.

Ēka ekspluatācijā tika nodota pa daļām laikā no 1958. līdz 1960. gadam, jo to pilnībā pabeigt, kā bija iecerēts, 1958. gadā neļāva ierobežotais līdzekļu apjoms. Taču izmantota tā tika jau no 1958. gada. Celtniecības pārvaldes paziņojumā 1960. gadā lasāms, ka celtnes galējās izmaksas aprēķinātas 26 751 497,50 rubļu apmērā. Interesants var šķist Zinātnu akadēmijas lietu pārvaldnieka Vitālija Kozlovska viedoklis, ka par pierādījumu ēkas pabeigšanas gadam var kalpot zem demontētā LPSR ģerboņa atrastā tukšā *vodkas*

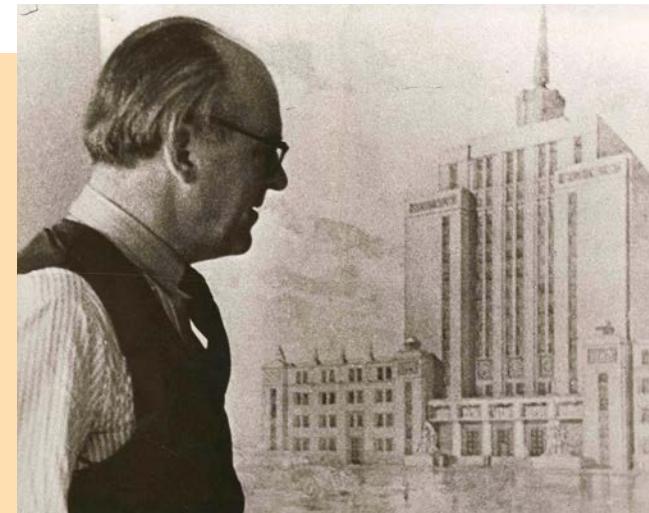

Projekta skice. Autors: Osvalds Tilmanis. 20. gs. 50. gadu pirmā puse
Foto: Latvijas Arhitektūras muzejs

pudele, kurā uz sarullēta papīriņa ar galdnieka zīmuli bija rakstīts, ka divas pudeles *vodkas* ticus izdzerts par godu nama pabeigšanai.

Idejas un projekta vēsture

Sākotnēji par ēkas celtniecību bija atbildīga Lauksaimniecības ministrija. Šim nolūkam tajā izveidoja celtniecības direkciju, ko vadīja būvinženieris K. Stepiņš. Viņam bija liela pieredze būvniecībā Latvijas neatkarības gados. Izsludināja konkursu par labāko priekšlikumu, kurā piedalījās vairāki tajā laikā pazīstami Rīgas arhitekti – Osvalds Tilmanis, Kārlis Plūksne, Vladimirs Šņitnikovs, Boriss Nesterjuks un citi. Laikraksts *Literatūra un Māksla* 1951. gada aprīlī rakstīja, ka “vienu projektu divos variantos bija iesnieguši arhitekti Osvalds Tilmanis un Boriss Nesterjuks. Otru projektu, tāpat divos variantos, izstrādājusi Arhitektūras plānošanas republikānisko darbnīcu sabiedriskā brigāde, kurā ietilpa arhitekti E. Budže, B. Vilboa, K. Glüde, K. Plūksne, R. Putāns, V. Ramans, P. Seleckis, V. Šņitnikovs.” Galarezultātā kā projekta vaditājs tika apstiprināts

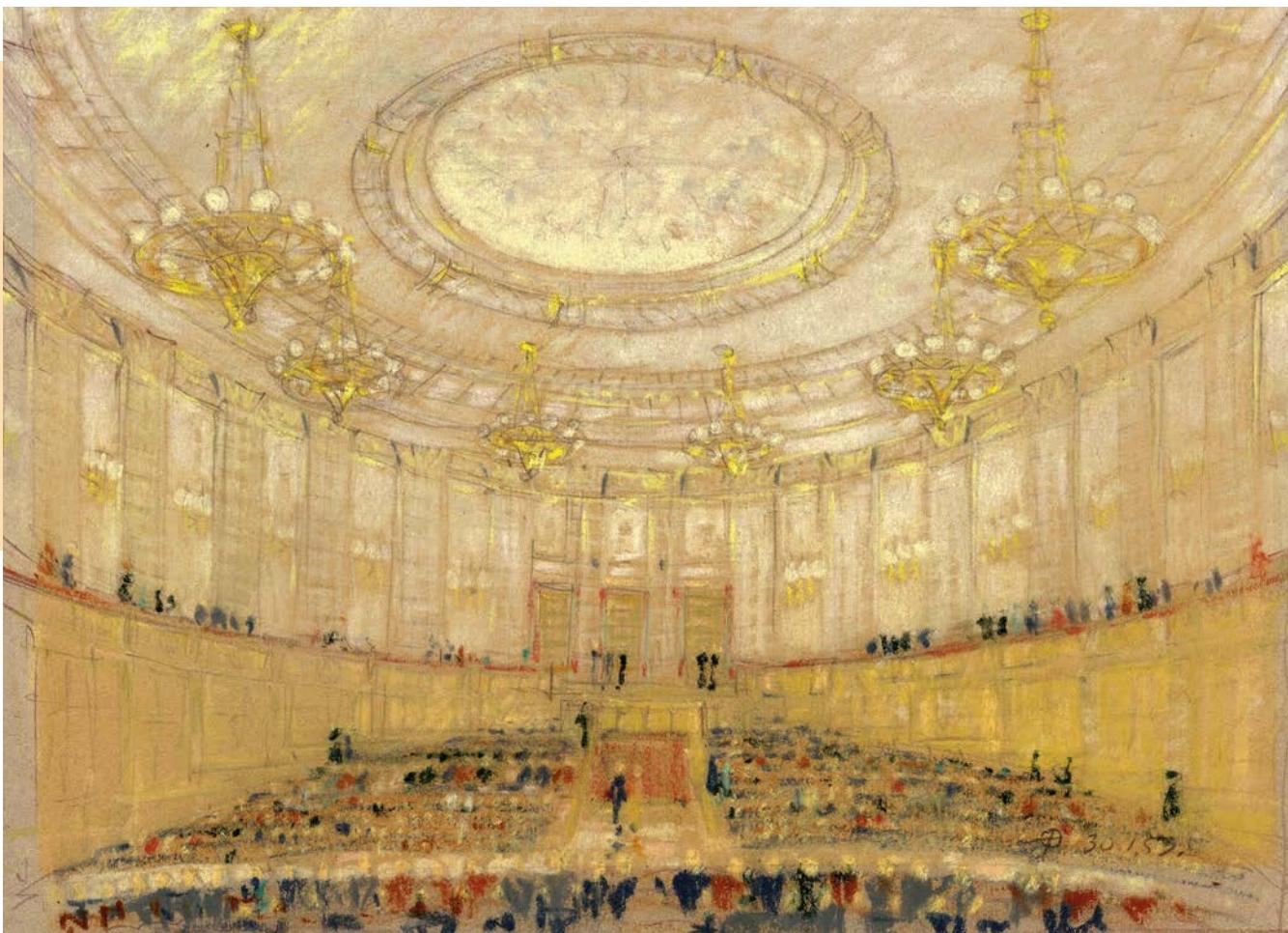
Arhitekts Osvalds Tilmanis pie ēkas projekta skices. 20. gs. 50. gadi
Foto: Latvijas Arhitektūras muzejs

Arhitekts Osvalds Tilmanis ar darba grupu pie ēkas maketa
20. gs. 50. gadi
Foto: Latvijas Arhitektūras muzejs

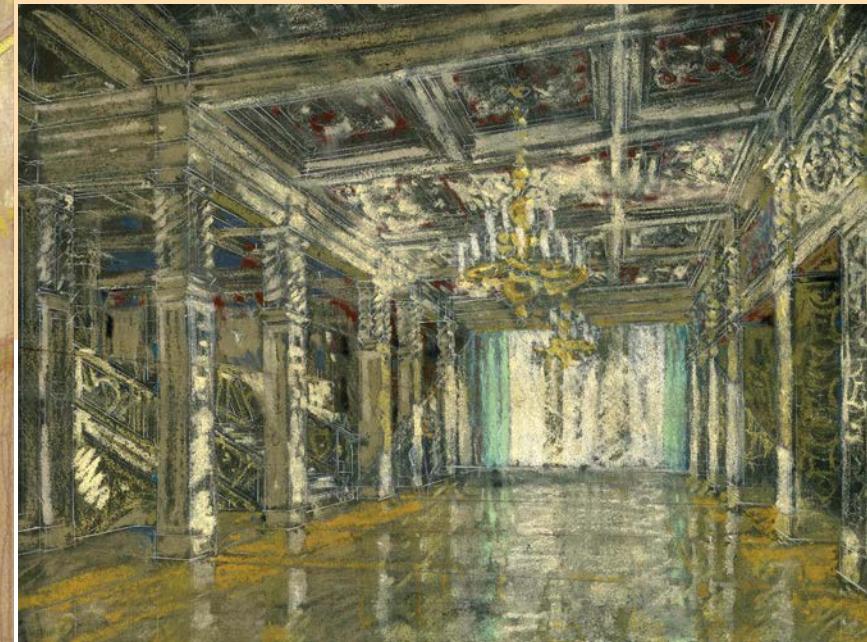
Osvalds Tilmanis, darba grupā iekļāva arhitektus Vaideloti Apsiti, Nikolaju Akmeni, E. Jēkabsonu un inženieri A. Gusevu (citost avotos minēti arī Kārlis Plūksne, Vladimirs Šņitnikovs un būvinženieris M. Špektorovs).

Ēkas projektā bija jāiekļauj konferenču zāle 1200 apmeklētājiem, mācību komplekss 1500 cilvēkiem un viesnīca 300 iebraucējiem. *Kolhoznieku nams* bija viena no tām celtnēm, par ko 50. gados notika nozīmīgas diskusijas, un arhitekti piedāvāja vairākus projekta variantus. Vienā no tiem, kura autori bija Boriss Nesterjuks un Osvalds Tilmanis, redzams, ka Zinātņu akadēmijas apjomā sākotnēji vairāk akcentēta horizontalitāte – ar arkāžu imitācijām un pilastru rindām –, radot līdzvērtīgu tēlu klasicisma templim.

Citā variantā ēkas apjomi sadalīti: dominējošais ir vertikāls, apjomīgs tornis, kam blakus – izteikti pieplacināts būvapjoms ar kupolveida pārsegumu vidusdaļā un atsevišķiem dekoratīviem ordena elementiem fasādē. Saglabājušies vairāki arhitekta Osvalda Tilmaņa izstrādātie ēkas projekta varianti, kuros viļš lielu vērību veltījis ne tikai nama veidolam, bet arī apkārtējās vides iekārtojumam un tā elementiem, piemēram, galvenās fasādes priekšā paredzot strūklaku un zaļumu zonu, kā arī skulpturālas grupas u. tml. Tieši šajos projektu metos Osvalds Tilmanis izpaužas kā radoša personība, kas lielu nozīmi piešķir ieceres mākslinieciskajai pusei. Šeit jāatgādina, ka staļinisma arhitektūras iedibinātie stilistiskie principi, kas lielākoties bāzējās Maskavā, nebija šķērslis Tilmaņa rokraksta daudzveidīgajām mākslinieciskajām izpausmēm un formu meklējumiem. Iedvesma proporciju līdzsvaram tika rasta visdažādāko laikmetu mākslā:

Interjera skices. Autors: Osvalds Tilmanis
Foto: Latvijas Arhitektūras muzejs

no Senās Grieķijas un Romas, baroka Eiropā līdz pat latvju sētai. ļoti meistarīgi tie tika savienoti celtnē, kuras mērķis bija simbolizēt sava laikmeta politiskās nostādnes. Konstruktīvajā risinājumā pirmo reizi PSRS praksē lietoja saliekamo dzelzsbetonu, kura izmantošanā toreiz Rīgas būvinženieriem vēl nebija lielas pieredzes. Par galveno inženieri piaeaicināja A. Gusevu, vienlaikus projektēšanā piedalījās arī citi tajā laikā izcili būvinženieri: J. Slavnovs, A. Lisovskis, I. Placis un citi. Lai projekta izstrāde atbilstu Maskavas izvirzītajām prasībām, kā autoritāti uzaicināja profesoru un akadēmīki Vjačeslavu Oltarževski – slavenu un ievērojamu krievu arhitektu, kas pieredzi augstceltņu celtniecībā bija ieguvis ne vien Maskavā, bet arī ASV. Ēkas projekta izstrādi Latvijas Arhitektūras muzeja fondos saglabātā vēstulē apraksta Voldemārs Apsītis, kuru kopā ar projekta vadītāju Osvaldu Tilmani nosūtīja uz Maskavu pie Vjačeslava Oltarževska

Skats uz t. s. krievu tirgotāju sētu pirms Zinātnu akadēmijas ēkas celtniecības

Foto: Rīgas vēstures un kuģniecības muzejs

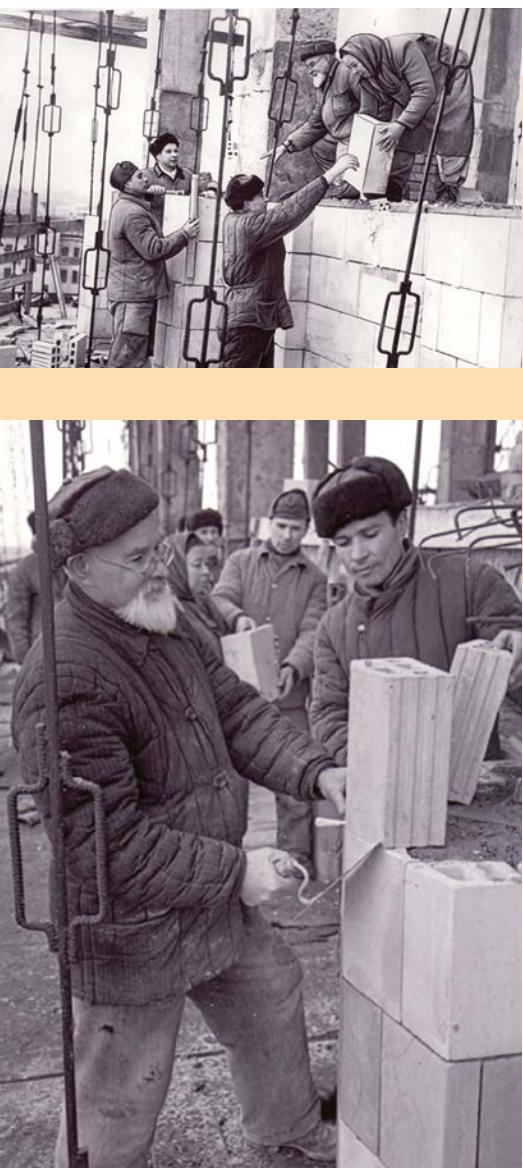
“skoloties sociālistiskajā reālismā”: “(..) daudz kas tika dzēsts, labots, atkal dzēsts. Visuprīms bija jāpastiepj kopforma. Augšstāvu sašaurinājums tika ietverts hiperbolai tuvā liknē. Tam nolūkam bija nepieciešams vēl viens stāvs. Un arī zvaigzne. Bez zvaigznes nevar. (...) Tad sākās augstceltnes “apgērbšana”. Stūros būvmasas tika vaiņagotas ar lielākiem vai mazākiem arhitektūras dekoriem. Ar akadēmiķa roku radās vairāki jauni varianti. (...) Nezinu, vai brauciena rezultātā projekts kļuva labāks. Savādāks gan. Atgriežoties Rīgā, tas tika galīgi nobeigts. Tālākā ceļā – ne Rīgā, ne Maskavā – protams, nekādu šķēršļu vairs nebija.” Zinātnu akadēmijas ēka Rīgā celta pēc Maskavas augstceltnu parauga, kuras formu un plānojuma ziņā ir gandrīz identiskas Rīgas namam. Tādas ir, piemēram, administratīvās ēkas Ķermontova laukumā (arh. Aleksandrs Duškins, Boriss Mezencevs, 1948–1953) un Smoļenskas laukumā (arh. Vladimirs Gelfreiks, M. Minuss, 1948–1952), Lomonosova Universitātē (arh. Ļevs Rudņevs u. c., 1949–1953) Maskavā, kā arī Kultūras un zinātnes pils Varšavā (arh. Ļevs Rudņevs, 1952–1955). Tomēr jāatzīst, ka Latvijas Zinātnu akadēmijas ēka nav vienīgi ideoloģijas ambīciju atspulgs, bet arī veiksmīgs arhitektonisks risinājums, kas pielāgots lokālam raksturam un pilsētas vaibstiem. Osvalda Tīlmaņa kā arhitekta talants atspoguļojas nama kopformu līdzsvarojumā un detaļu daudzveidībā.

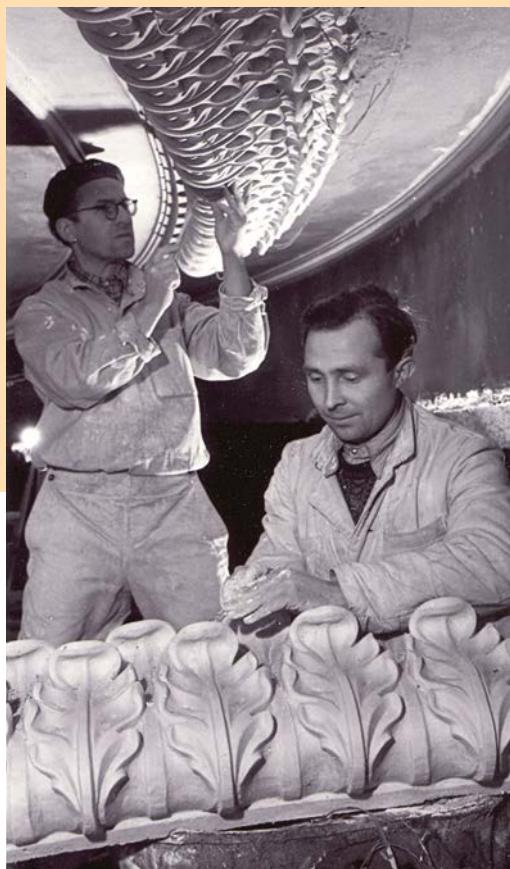
Kolhoznieku nams būvniecības procesā. 20. gs. 50. gadi
Foto: Latvijas Arhitektūras muzejs

Ēkas plānojums un vieta Rīgas siluetā

Kolhoznieku nams ievērots komunistiskās ideoloģijas princips, ka arhitektūrai jābūt nacionālai pēc formas un sociālistiskai pēc saturu. Kaut arī šo principu nav iespējams skaidri formulēt, var apgalvot, ka Zinātnu akadēmijas ēkā tas iemiesots pārliecinoši. *Kolhoznieku namam* bija jābūt lielam, izteiksmīgam un nepārprotami vienai no dominantēm pilsētas ainaviskajā vidē. Ēka plānotā T veidā, tās būvajoms līdzinās zikuratām. Nama vairāk nekā 20 stāvi sadaliti četrās daļās: pirmais – apakšējais – apjoms izvērsts ar sānu korpusu palīdzību un sastāv no trim stāviem; otro apjomu veido desmit stāvi, un tā ir ēkas masīvākā daļa; tālāk uz augšu dalijums strauji samazinās, izveidojoties diviem mazākiem apjomiem. Viss noslēdzas ar barokālu torni, kas pilsētas panorāmā sasaucas ar Pēterbaznīcas torni. Neizstrūkstoša bija padomju simbolika – sirpis un āmurs, kas galotnē graciozi vainagoja nama vertikālo kompozīciju. Ēkas simetrijas asi jau pirmā stāva līmenī akcentē mazliet izvirzītais portiks galvenajā fasādē, kas, tāpat kā visa ēka kopumā, ir vertikalizēts un sasaucas ar tās kopējo tēlu. Plānojumā simetriju uzsver Lielā konferenču zāle amfiteātra formā, tā atrodas uz vienas ass ar plašo vestibilu, Mazo konferenču zāli un uz abām pusēm pilnīgi simetriski izkārtotām telpām ēkas spārnū daļā. Piramīdālais, barokālais noslēgums no jebkura skatpunkta vizuāli sasaucas ar

Saveljevu dzimtas brigāde celtniecības gaitā. 1954
Foto: Latvijas Valsts kinofotonodokumentu arhīvs

Apdares meistari: I. Jemeljanovs (pa labi) un P. Kuncendorfs (pa kreisi). 1955
Foto: Latvijas Valsts kinofotonodokumentu arhīvs

Lielā konferenču zāle. Foto: Jānis Brencis, 2008

Vecrīgas siluetu. Augstceltne Rīgas centra plānojumā ietverta visai meistarīgi, jo skatā no Ķipsalas tā papildina asimetrisko Vecrīgas siluetu ar it kā trūkstošo vertikālo akcentu labajā pusē. Iespējams, nākotnē tā veidos dialogu ar pretējā Daugavas krastā topošajām augstceltnēm.

Zinātnu akadēmija Rīgā – spilgts stalinisma arhitektūras paraugs

Latvijas Zinātnu akadēmijas ēka ir viens no spilgtākajiem stalinisma laika arhitektūras paraugiem, kur nacionālie un sociālisma propagandas radītie motīvi apvienoti, jāatzīst, augstvērtīgos mākslinieciskos darinājumos. Nams ir reprezentatīvs, kompozicionāli simetrisks un regulārs, celts, ievērojot tālaika padomju arhitektūras principus. Nedaudz nievājojis nosaukums "Staļina baroks" piemērojams ēkas mākslinieciskajam risinājumam, kas analogs baroka principiem: blīvs dekora un ornamentikas lietojums, sākot ar fasādē izmantotajiem keramikas apšuvumiem, metālkalumiem, daudzajiem torniņiem, lauztajām dzegu horizontālēm / vertikālēm un beidzot ar interjerā iekļautajām greznajām lustrām, sienu dekoratīvo apdari, cilīniem utt. Manāmas atsauces arī uz citiem

Lielā konferenču zāle. Lustras. Foto: Jānis Brencis, 2008

Lielās konferenču zāles skice

Autors: Osvalds Tilmanis

Foto: Latvijas Arhitektūras muzejs

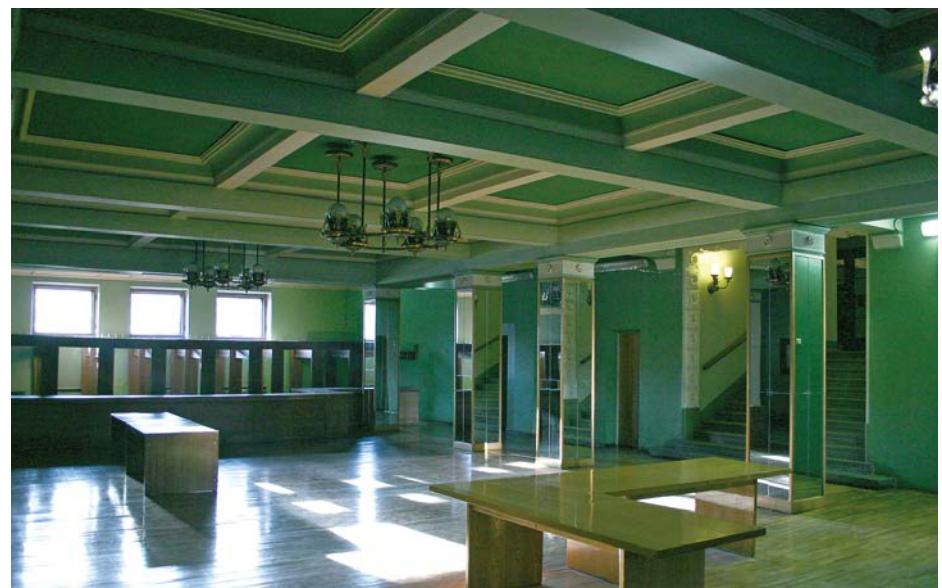
Mazās konferenču zāles interjera fragments. Foto: Jānis Brencis, 2008

vēsturiskajiem stiliem – klasicismu un gotiku (ņemot vērā ēkas kompozīcijas tieksmi uz augšu, kas ievērota arī detaļu izstrādē) –, kas sintezēti ar latviešu etnogrāfiskajiem un tautiskajiem motiviem. Neraugoties uz dažādu vēsturisku citātu izmantošanu, ēkas arhitektūra ir kompozicionāli pārdomāta, un tās kvalitātes meklējamas augstvērtīgos amatnieciskajos izstrādājumos, konstruktīvos jaunievedumos plus spilgtajās tālaika stila izpausmēs. Liela daļa no dekoratīvajiem darinājumiem ir profesionāls amatnieku roku darbs. Viņi savus amata noslēpumus bija pārmantojuši vēl no Latvijas brīvvalsts laika. Viens no Zinātnu akadēmijas projekta autoriem Vaidelotis Apsītis, stāstot par ēkas būvniecībā iesaistītajiem meistariem, kā vienu no galvenajām minējis Saveljevu dzimtu, pie kurās piederējuši apmetēji, mūrnieki, namdarī un rotājumu izgatavotāji. Saveljevu dzimta nākusi no Latgales un no turienes mantojusi amata prasmi.

Zinātnu akadēmijas ēkas celtniecībā piedalījās kombināta *Māksla* tēlnieki Ļevs Bukovskis un K. Griņevičs. Pie Lielās un Mazās konferenču zāles sienām tika pielikti Bukovska darināti ciļņi – lauksaimniecības, zinātnieku un kultūras darbinieku portreti (Dmitrijs Mendeļjevs, Frīdrihs Canders, Mihails Lomonosovs, Čārlzs Darvins, Jānis Endzelīns, Andrejs Upīts u. c.); pēc valsts neatkarības atgūšanas 1992. gadā tos no sienām nokala. Koktēlniecības darbus sienu paneļos, durvis un citur veica mākslinieks Voldemārs

Ieejas vestibils. Foto: Valsts Kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas Pieminekļu dokumentācijas centrs

Vestibils ar garderobi. Foto: Valsts Kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas Pieminekļu dokumentācijas centrs

Akadēmijas sēžu zāle
Foto: Elita Grosmane, 2009

Otrā stāva halle
Foto: Elita Grosmane, 2009

Tiltīš, bet metālkalumus veidoja Haims Risins. Lielajā konferenču zālē bija paredzēts Elerta Treilonas meistardarbs – kupola gleznojums, taču tas netika realizēts. Galvenajās ieejas durvīs izmantotie kaltie dzelzs režģi ir apliecinājums senajām mākslas kalēju tradīcijām. Visas fasādes apjomā izmantotie dekoratīvie keramikas apšuvumu bloki ar apaļa zieda atveidu, kas stilistiski atgādina no etnogrāfijas aizgūtu motīvu vai tajā

pašā laikā klasicismam raksturīgo rozeti, tika atvesti no Kudinovas keramikas rūpnīcas Maskavā. Konstruktīvi sarežģīta, bet vietējā mērogā novatoriska bija metāla – hromētu cauruļu – izmantošana krēslu izgatavošanā. Līdz mūsdienām savā daudzveidīgajā krāšņumā vislabāk saglabājušās lustras, kas katrā telpā atšķiras; par tām teikts, ka ikviens bijusi vismaz volgas vērtā.

Mēbelu komplekts akadēmiķa Jāņa Stradiņa kabinetā

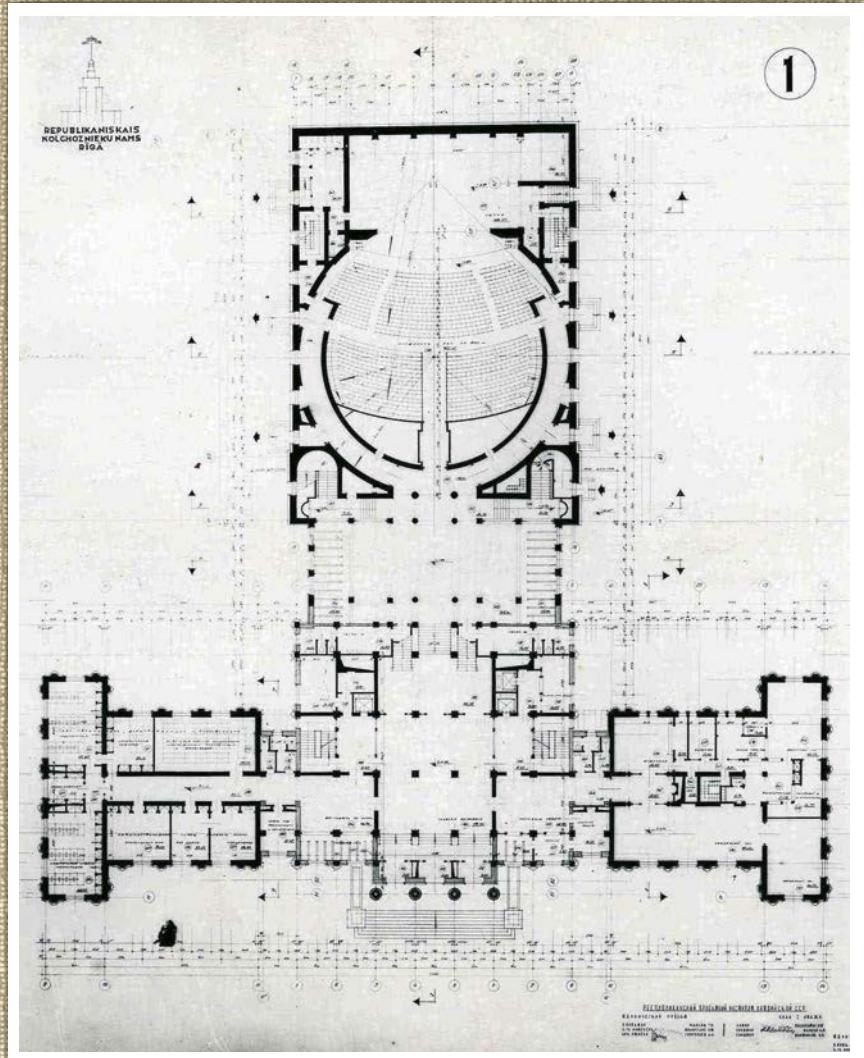
Foto: Elita Grosmane, 2009

Izmantotā literatūra un arhīvu materiāli: Stradiņš, J. LZA augstceltnes vēsturiskās tradīcijas un attīstības izredzes. *Latvijas Zinātņu Akadēmijas Vēstis*, 1997, Nr. 3/4, 147.–151. lpp.; Stradiņš, J. Latvijas Zinātņu akadēmijas augstceltnes 50 gadi. *Latvijas Zinātņu Akadēmijas Vēstis*, 2009, Nr. 1/2, 109.–117. lpp.; Apsītis, V. Pirmā Rīgā: Par Latvijas Zinātņu akadēmijas augstceltnes būvvēsturi. *Latvijas Zinātņu Akadēmijas Vēstis*, 1997, Nr. 3/4, 143.–146. lpp.; [Redakcijas raksts]. Top jaunā Rīga. *Literatūra un Māksla*, 1951, 25. nov.; [Redakcijas raksts]. Kolhoznieku nams. *Literatūra un Māksla*, 1951, 15. apr.; [Redakcijas raksts]. LZA augstceltnei – 50!. *Zinātnes Vēstnesis*, 2008, 22. dec.; Kipere, Z. Nams ar intrigu. *Zinātnes Vēstnesis*, 1997, 24. marts; *Всеобщая история архитектуры*. Ред. Н. В. Баранов и. др. Москва: Издательство литературы по строительству, 1975, т. 12. ч. 1, с. 753; Latvijas Arhitektūras muzeja arhīvs, Osvalda Tīlmaņa lieta, Ts-196, T3-10; Latvijas Zinātņu akadēmijas arhīvs, 1. f., 1. apr., 830. 1.

1., 2. vāks: Osvalds Tilmanis. Latvijas Zinātņu akadēmijas skices. 20. gs. 50. gadu sākums. Foto: Latvijas Arhitektūras muzejs

3. vāks: Latvijas Zinātņu akadēmijas pirmā stāva plāns. 20. gs. 50. gadi. Foto: Latvijas Arhitektūras muzejs

4. vāks: Topogrāfiskais plāns. Zīmējis Ivo Simsons

© Teksts: Maija Rudovska

© Makets: Ivo Simsons

© Izdevējs: Latvijas Mākslas akadēmijas

Mākslas vēstures institūts

Akadēmijas laukums 1-160, Rīga, LV-1050

Iespiests: Livonia Print

Rīga, 2015

